

ת"פ 1367/06/14 - מדינת ישראל נגד תאאר עבדאלבארי, מחמד נאצר, מחמד דוויק

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 1367-06-14 מדינת ישראל נ' עבדאלבארי ואח'

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. תאאר עבדאלבארי
2. מחמד נאצר
3. מחמד דוויק

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד דפנה אברמוביץ - פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ב"כ הנאשמים: עו"ד מאזן איוב

הכרעת דין

האישום

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה נגד הנאשמים, מייחסת להם המאשימה עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. שלושת הנאשמים, אשר בתקופה הרלבנטית לענייננו עבדו בשוק מחנה יהודה, מואשמים בכך שביום 18.5.14 בסמוך לשעה 07:30, בהמשך לקשר שקשרו ביניהם ובמסגרתו של קשר זה, שדדו את המתלונן, שהיה כבן 86 במועד האירוע, בחנות "רק בשמחות" אשר בבעלותו.

2. נאשמים 1 ו-2 עובדים מזה זמן בפריקת סחורה לחנויות בשוק מחנה יהודה. מעבידם הוא אדם בשם אהרון אבו צדקה. לטענת המאשימה, בבוקר האירוע הנטען - יום ראשון בשבוע - עבדו נאשמים 1 ו-2 בפריקת סחורה בחנותו של מר משה חיים, הנמצאת בפינת הרחובות השקד ועץ-חיים. במהלך הדיון בתיק זה כונתה החנות בשם "החנות של מושיקו".
3. לטענת המאשימה, בעת שנאשמים 1 ו-2 עסקו בפריקת סחורה בחנות הנ"ל, שהה נאשם 3 ברחוב מחנה יהודה בסמוך לחנותו של המתלון הנמצאת ברחוב זה. לבית המשפט לא הובאו נתונים מדויקים באשר למרחק בין החנות בה עבדו נאשמים 1 ו-2 לבין החנות של המתלון, ואולם ההערכה היא שמדובר במרחק של כמה עשרות מטרים.
4. לטענת המאשימה, בסמוך לשעה 07:20, בעת שהמתלון עשה את דרכו לחנותו על מנת להתחיל את יום עבודתו, הוא חלף על פני "החנות של מושיקו" בה שהו אותה עת נאשמים 1 ו-2 ופרקו סחורה. בכתב האישום נטען, כי "הנאשם 1 והנאשם 2 הבחינו במתלון צועד ברחוב השקד, ולאחר מספר דקות הלכו בעקבותיו". באותה עת, כך נטען בכתב האישום, תוך תיאום פעולותיו עם נאשמים 1 ו-2, "הנאשם 3 כיוון משאית שעסקה בפריקת סחורה לנסוע אחורנית באמתלה כלשהי, זאת על מנת שתחנה באופן המסתיר את הכניסה לחנות כלפי הרחוב. לאחר שמיקם הנאשם את המשאית לפי המיקום כאמור לעיל, פתח את הדלת השמאלית האחורית של ארגז המטען של המשאית, באופן שיצר מעין מתחם סגור בין החנות למשאית... מיד לאחר מכן, סמוך לשעה 07:30, הגיעו הנאשם 1 והנאשם 2 למקום. המתלון בשלב זה פתח את החנות".
5. על פי הנטען בכתב האישום, "תוך ניצול המתחם הסגור שיצר עבורם נאשם 3, הנאשם 1 והנאשם 2 דחפו את המתלון לעומק החנות וסגרו את דלתותיה אחריהם. הנאשם 1 או הנאשם 2 דחף את המתלון לרצפה וישב עליו, תוך שחסם את פיו ועיניו ואף אמר לו שאם ידבר יהרוג אותו. בה בעת, לקחו הנאשם 1 והנאשם 2 מכיסו הימני של המתלון סכום מזומן בן 4000 ₪, וכן סכום מזומן בן 200 ₪ מהקופה וסכום מזומן נוסף בסך 1000 ₪ מתחת לקופה (סכום שהיה במטבעות). כמו כן, לקחו הנאשם 1 והנאשם 2 - 10 פקטים של סיגריות". בכתב האישום נטען, כי לאחר שנאשמים 1 ו-2 סיימו את מעשה השוד, הם נמלטו מהחנות כשהשלל בידיהם. בכתב האישום נטען, כי כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נגרם למתלון נזק נפשי.
6. יש לציין, כי במהלך המשפט חל שינוי מסוים בטענת המאשימה באשר לנסיבות בהן נודע לנאשמים 1 ו-2 כי המתלון הגיע לחנות שלו ועל כן ניתן לבצע את השוד. כפי שעולה מהקטע שצוטט לעיל, המאשימה טענה בכתב האישום כי "הנאשם 1 והנאשם 2 הבחינו במתלון צועד ברחוב השקד, ולאחר מספר דקות הלכו בעקבותיו". בשונה מכך, במהלך שמיעת הראיות ובסיכומים נטען על ידי המאשימה, כי לאחר שנאשם 3, ששהה כאמור ליד החנות של המתלון, הבחין בכך שהמתלון הגיע לחנות, הוא הלך לפינת הרחובות מחנה יהודה והשקד, וסימן לנאשמים בתנועת יד האומרת: "בואו", ובעקבות כך הפסיקו נאשמים 1 ו-2 את עבודתם, והלכו לכיוון חנותו של המתלון. יש להוסיף, כי המאשימה אינה

שוללת את האפשרות כי נאשם 3 הודיע לנאשמים 1 ו-2 על דבר הגעתו של המתלונן לחנותו, גם באמצעות שיחת טלפון.

מהלך המשפט

7. הנאשמים אינם כופרים בכך שמעשה השוד המתואר בכתב האישום התרחש, ואולם הם טוענים כי הם אינם מבצעיו. לנוכח כפירתם של הנאשמים במיוחס להם, התיק נקבע להוכחות וראיות הצדדים נשמעו במהלך 5 ישיבות. מטעם המאשימה העידו שמונה-עשר עדים ומטעם ההגנה העידו שלושת הנאשמים בלבד.

ראיות המאשימה

8. בעל חנות המכולת שנשדד הינו כאמור, אדם כבן 86. הוא עובד בשוק מחנה יהודה מזה שנים רבות. לדבריו, בשעות הבוקר של יום האירוע הוא הגיע לחנות המכולת שלו, ובסמוך לאחר שפתח את החנות ונכנס לתוכה, נכנסו לחנות שני בחורים צעירים שהתנפלו עליו. אחד מהבחורים ריתק אותו לרצפת החנות וחיפש בכיסיו, והשני "מילא שקיות" בסחורה שהייתה בחנות, בעיקר קרטונים של סיגריות. לדבריו המתלונן, השניים לא חבשו מסכות ולא היו להם כפפות, ואולם אין הוא יכול לזהות אותם. הוא ציין, כי השניים דיברו ביניהם בשפה הערבית. לדבריו, לאחר שהשניים סיימו לקחת את שרצו לקחת, הם עזבו את החנות והסתלקו. הנאשמים, כאמור, אינם כופרים בהתרחשות האירוע, הגם שהם מצינים כי במהלך עדותו בבית המשפט טען המתלונן כי סכום הכסף ושווי הרכוש שנשדד, גדול מזה לו הוא טען בעת שמסר את גרסתו במשטרה.

9. הראיה העיקרית עליה מבקשת המאשימה לבסס את הרשעת הנאשמים היא רצף סרטוני ווידאו שצולמו על ידי מצלמות אבטחה המותקנות במקומות שונים בשוק. מהעדויות שהובאו עולה, כי בסמוך לאחר אירוע השוד הגיעו למקום שוטרים, ובהם השוטר איציק בן-לולו המתמחה באיסוף מידע ממצלמות. השוטר בן-לולו סרק את סביבתו הקרובה של מקום אירוע השוד ואת סביבתו הרחוקה, בדק היכן מותקנות מצלמות העשויות להיות רלבנטיות, צפה במה שצולם במצלמות אלה במועדים הסמוכים לאירוע השוד, ומתוך צפייה בסרטונים אלה הרכיב את "סיפור מעשה" העומד ביסוד כתב האישום.

10. יש להבהיר, כי בחנות של המתלונן לא הייתה מותקנת מצלמת אבטחה, לא בתוך החנות ולא מחוץ לה. מטעם זה אירוע השוד שהתרחש בתוך החנות לא צולם. מצלמות הווידאו שצילמו את הסרטונים שהוגשו כראיה הן מצלמות אבטחה שהותקנו על ידי בעלי עסקים אחרים ומצלמות שהותקנו על ידי העיריה. מדובר במצלמות קבועות אשר כל אחת מהן מצלמת גזרה מסוימת. מכאן, שכל אחת מהמצלמות תיעדה אך חלק קצר מ"סיפור המעשה" לו טוענת המאשימה. לטענת המאשימה, הצירוף

של כל הסרטונים יחדיו מוסר את "סיפור המעשה" במלואו, וסיפור זה כולל, לטענת המאשימה, התחלה, אמצע וסוף. בסך הכל הוגשו על ידי המאשימה עשרה סרטונים המתארים, לטענת המאשימה, את שאירע באותו בוקר. במהלך שמיעת הראיות הוצגו הסרטונים בפני עדים שונים ובפני הנאשמים, וכל אחד התבקש להתייחס אל אשר מופיע בסרטונים. גם במהלך שמיעת הסיכומים הוצגו הסרטונים באולם בית המשפט.

השאלות שבמחלוקת

11. בטרם אביא את "סיפור המעשה" לו טוענת המאשימה אומר, כי במוקד בירורו של תיק זה ובמוקד ההכרעה בו, עומדות שלוש שאלות: השאלה **האחת** היא, האם יש לקבל את טענת המאשימה כי ניתן להרכיב מרצף הסרטונים "סיפור מעשה" המספר את סיפורו של השוד כמתואר בכתב האישום. השאלה **השנייה** מתייחסת לנאשמים 1 ו-2 בלבד והיא שאלה של זיהוי. כפי שיובהר בהמשך, נאשמים אלה כופרים בכך שהדמויות המופיעות בסרטונים הן דמויותיהם. השאלה הנשאלת היא, אפוא, האם עלה בידי המאשימה להוכיח כי הדמויות שלטענתה הן דמויותיהם של נאשם 1 ונאשם 2, הן אכן דמויותיהם של נאשמים אלה. השאלה **השלישית** מתייחסת לנאשם 3 בלבד. נאשם זה מאשר כי הדמות אשר המאשימה טוענת שהיא דמותו, היא אכן דמותו. עיקר טענת נאשם 3 היא, שיש לדחות את טענת המאשימה כי מתוך המופיע בסרטונים ניתן ללמוד שהוא היה שותף למעשה השוד.

הסרטונים

12. וזה "סיפור המעשה" אשר לטענת המאשימה עולה מהסרטונים:

13. על פי הטענה, שני סרטונים שצולמו במקביל זה לזה, במקומות שונים, על ידי מצלמות שונות, פותחים את סדרת הסרטונים. בסרטון האחד מצולמת חנות הירקות של מר משה חיים ("החנות של מושיקו"), בה לטענות המאשימה עסקו נאשם 1 ונאשם 2 בפריקת סחורה (דיסק 1). בסרטון השני מצולם קטע מרחוב מחנה יהודה בו נמצאת החנות של המתלון, אשר בסמוך לה שהה נאשם 3 (דיסק 4(ב)).

14. לטענת המאשימה, בתחילתו של דיסק 1 ניתן לראות את נאשם 1 כשהוא נמצא מחוץ לחנות של מר משה חיים ופורק סחורה על ידי העברת ארגזים ממשטח עליו הארגזים מונחים, לידיו של אדם נוסף אשר לטענת המאשימה עסק באותו בוקר בפריקת סחורה ביחד עם נאשמים 1 ו-2. יצוין, כי אותו אדם לא נחקר במשטרה והוא לא זומן לעדות על ידי מי מהצדדים. מהעדויות עולה כי שמו "אבו סעיד". מצפייה בדיסק 1 עולה, כי בשלב כלשהו ניתן להבחין במתלון כשהוא חולף על פני החנות של מר משה חיים, ועושה את דרכו ברחוב השקד לכיוון רחוב מחנה יהודה בו נמצאת החנות שלו.

15. במקביל, כך טוענת המאשימה, ניתן לראות בדיסק 4(ב) את נאשם 3 כשהוא שוהה ברחוב מחנה יהודה בסמוך לחנות של המתלונן. בשלב כלשהו ניתן להבחין במתלונן המגיע מכיוון רחוב השקד, חוצה את רחוב מחנה יהודה ומתקרב לחנות שלו. לטענת המאשימה, הגם שברגעים אלה ממש לא רואים את נאשם 3 שכן הוא היה מאחורי המשאית, ניתן לראות כי ברגע שמתלונן הגיע לחנות שלו (ונצפה כך יש להניח על ידי הנאשם), הלך נאשם 3 לכיוון רחוב השקד ו"נעלם" מתחת לסככות המצויות במקום זה. בסמוך לאחר מכן חזר נאשם 3 לרחוב מחנה יהודה והלך בחזרה לכיוון רחוב השקד (לטענת המאשימה, בשלב זה סימן נאשם 3 לנאשמים 1 ו-2 "בואו"). לאחר מכן חזר נאשם 3 לאזור החנות של המתלונן, שם עמדה משאית קירור שהביאה בשר. מצפיה בדיסק ניתן לראות כי נאשם 3 מכווין את המשאית לאחור, ולאחר מכן הוא פותח את הדלת האחורית של ארגז הקירור שלה. לטענת המאשימה, העמדת המשאית מול פתח חנותו של המתלונן ופתיחת הדלת נועדו ליצור "מתחם סגור" אשר יסתיר את החנות מפני העוברים והשבים, ויאפשר את ביצוע השוד על ידי נאשמים 1 ו-2 באין מפריע.

16. בדיסק 4(ב) לא ניתן לראות מה עשה נאשם 3 בעת שעמד מתחת לסככות. לטענת המאשימה, את מעשיו של נאשם 3 בשלב זה ניתן לראות בדיסק 3 (קמרה 6) ובדיסק 3 (קמרה 7), ומה שרואים בדיסקים הוא, כך לטענת המאשימה, שנאשם 3 עמד בפתח רחוב השקד וסימן לנאשמים 1 ו-2 פעמיים בתנועת יד כמי שאומר להם: "בואו".

17. לטענת המאשימה, את המשך האירוע ניתן לראות בדיסק 1. כזכור, בדיסק זה מצוי סרטון המתעד את "החנות של מושיקו". לטענת המאשימה, ניתן להבחין כי לפתע נאשם 1 הפסיק לפרוק את הסחורה שבפריקתה הוא היה עסוק בתחילת הסרטון, חבש לראשו כובע מצחייה, והחל ללכת בהליכה מהירה ברחוב השקד, תוך שהוא לובש מעיל, לכיוון רחוב מחנה יהודה, מקום אליו הלך המתלונן זמן קצר קודם לכן, ואשר בו נמצאת, כזכור, החנות של המתלונן. לטענת המאשימה, מספר שניות לאחר מכן ניתן להבחין בנאשם 2 כשהוא יוצא מ"החנות של מושיקו", והולך בעקבותיו של נאשם 1. על פי הטענה, נאשם 2 היה לבוש במעיל ובשני כובעים: האחד כובע מצחייה, והשני הכובע של המעיל (קפוצ'ון). לטענת המאשימה, שני הנאשמים לבשו מעילים וחבשו כובעים בכדי להסתיר את זהותם ולהקשות על זיהויים.

18. בדיסק 2 ובדיסק 4(א) מצויים סרטונים שצולמו על ידי מצלמות נוספות שמותקנות ברחוב השקד, ולטענת המאשימה ניתן לראות את נאשם 1 ואת נאשם 2 הולכים בזה אחר זה ברחוב השקד לכיוון רחוב מחנה יהודה, במסלול בו הלך המתלונן זמן קצר קודם לכן.

19. לטענת המאשימה, את המשכו של "סיפור המעשה" ניתן לראות בדיסק 4(ב). לטענת המאשימה, בדיסק זה ניתן לראות את נאשם 1 ואת נאשם 2 כשהם מגיעים מכיוון רחוב השקד, חוצים את רחוב מחנה יהודה, וממתינים מאחורי משאית הקירור שעמדה בפתח החנות של המתלונן.

20. לטענת המאשימה, בדיסק 5 ובדיסק 6 ניתן לראות את שני הנאשמים נכנסים לחנות של המתלונן בזה

אחר זה. תחילה נאשם 1, אשר תוך כדי הליכה מכסה את פניו באמצעות המעיל שלבש קודם לכן, ואחריו נאשם 2.

21. מה שהתרחש בתוך החנות אינו מתועד במצלמה שכן כפי שציינתי, בתוך החנות של המתלונן לא הייתה מותקנת מצלמה. על אשר התרחש בתוך החנות אנו למדים מפיו של המתלונן שמסר, כזכור, כי נכנסו לחנות שני אנשים, דוברי ערבית, אשר אחד מהם ריתק אותו לרצפה וחיפש בכיסיו, והשני "מילא שקיות" בסחורה שהייתה בחנות, בעיקר קרטונים של סיגריות. לדברי המתלונן, השניים לא חבשו מסכות ולא היו להם כפפות, ולאחר שהשניים סיימו לקחת את שרצו לקחת, הם עזבו את החנות והסתלקו.

22. לטענת המאשימה, את מה שהתרחש לאחר שנאשמים 1 ו-2 סיימו לשדוד את המתלונן, ניתן לראות בדיסק 5 (ובדיסק 6. בדיסקים אלה ניתן לראות את נאשם 2 יוצא מהחנות של המתלונן כשהוא מחזיק בידו שקיות ניילון בהן, לטענת המאשימה, מצוי שלל השוד. אחרי נאשם 2 יוצא מהחנות נאשם 1, ולאחריו המתלונן המביט אנה ואנא. לטענת המאשימה, נאשמים 1 ו-2 ברחו לכיוון רחוב השקמה.

23. לטענת המאשימה, המשך "סיפור המעשה" מצוי בדיסק 7(ב) בו ניתן לראות את נאשם 2 (האוחז בשקיות ניילון), ולאחריו את נאשם 1, מתרחקים מרחוב מחנה יהודה כשהם הולכים ברחוב השקמה.

24. לטענת המאשימה, "סיפור המעשה" מסתיים בדיסק 7(ג) בו צולם קטע מרחוב יפו, במקום הסמוך לשוק מחנה יהודה. לטענת המאשימה, ניתן להבחין בדיסק זה בנאשם 2 חוצה את רחוב יפו ומסתלק מהמקום במהירות כשבידיו השקיות, ואת נאשם 1 כשהוא פושט את מעילו וחוזר לכיוון מרכז השוק.

האם הסרטונים יוצרים אכן מתעדים את "סיפור המעשה"?

25. כאמור, המאשימה ליקטה מספר סרטונים והרכיבה מהם "סיפור מעשה". נחה דעתי - ולמעשה לא הייתה על כך מחלוקת של ממש - כי ה"פאזל" אותו הרכיבה המאשימה אכן מתאר עלילה אחת מתמשכת, וכי הסרטונים מתארים את מהלכן של הדמויות המופיעות בו מתחילתו של האירוע, בעת פריקת הסחורה ב"חנות של מושיקו", ועד לסופו של האירוע, עת דמות אחת חצתה את רחוב יפו והסתלקה מהמקום, ודמות שנייה עשתה את דרכה בחזרה לכיוון מרכז השוק.

26. יש לציין, כי אין אחידות בין השעונים הפנימיים של כל אחת ממצלמות האבטחה ולכן אין בסיס זמן אחיד ומשותף לכל המצלמות. עוד יש לציין, כי שילוב כל הסרטונים לא יוצר "קשר עין רצוף" עם הדמויות לכל אורכו של סיפור המעשה, ולכן יש פרקי זמן קצרים בהם לא רואים את הדמויות. עם זאת, ניתן להגיע למסקנה ברורה כי מדובר בסיפור מעשה אחד, מתוך התבוננות בדמויות שמופיעות בסרטונים, בפרטי לבושם, במבנה גופם, ובכיוון תנועתם. כל אלה יוצרים רצף מתמשך ממנו עולה, כי שתי הדמויות שפגשנו

בראשית האירוע באזור "החנות של מושיקו", הן הדמויות שהלכו לחנות המתלונן, נכנסו לתוכה, יצאו ממנה, ולאחר מכן הסתלקו מהמקום.

27. השאלה הנשאלת עתה היא, האם הדמות שהמאשימה טוענת כי היא נאשם 1 היא אכן נאשם 1, והאם הדמות שהמאשימה טוענת כי היא נאשם 2, היא אכן נאשם 2. לשאלות אלה אתייחס להלן בנפרד. תחילה אדון בעניינו של נאשם 1, ולאחר מכן אדון בעניינו של נאשם 2.

נאשם 1

28. מהודעתו של מר משה חיים במשטרה (ת/24) עולה, כי בבוקר יום האירוע הוא הגיע לחנות שלו בסביבות השעה 06:00. מר חיים פתח את החנות וקיבל סחורה שהגיעה באמצעות מלגזה. לדבריו, בסביבות השעה 06:45 הגיע נאשם 2 (אותו הוא מכיר בשם "אבו עלי"), שהינו עובד של אדם בשם אבו צדקה, וזאת על מנת לפרוק סחורה. מר חיים מסר בהודעתו במשטרה, כי נאשם 2 המתין לעובדים נוספים שהיו אמורים לעבוד אתו בפריקת הסחורה, ובינתיים אכל ארוחת בוקר. מאוחר יותר הגיעו שני עובדים נוספים של אבו צדקה, שאחד מהם הוא נאשם 1 (אותו העד מכיר בשם סה'ר או טא'ר או ג'זאווי). לאחר ששני העובדים הנוספים הגיעו, החלו השלושה לפרוק את הסחורה. במהלך חקירתו במשטרה הוצג בפני מר חיים דיסק 1. מר חיים מסר במשטרה בביטחון כי האנשים המופיעים בו הם נאשם 1 ונאשם 2.

29. בעת שהתייצב על דוכן העדים הביע מר חיים מורת רוח מכך שהוא זומן להעיד. המאשימה התרשמה, כי מר חיים לא שש לשתף עמה פעולה ולכן הוא לא חזר על מלוא הגרסה שמסר במשטרה. מטעם זה היא ביקשה כי הודעתו של העד במשטרה תתקבל כראיה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות, וכי בית המשפט יעדיף אותה על פני עדותו בבית המשפט.

30. אכן, ניתן היה להתרשם כי מר חיים חש תחושה מסוימת של אי נוחות מכך שהוא נדרש למסור עדות המפלילה את הנאשמים. מהראיות עולה שגם במשטרה הוא לא שש למסור גרסה, ואחד הביטויים לכך הוא שהעד סירב לחתום על הודעתו (ר' עדות השוטר משה (וידאל) לויטן). עם זאת, בסיכומי של דבר העד מסר במשטרה גרסה מלאה ומפורטת, ובבית המשפט הוא מסר עדות שהייתה קרובה למה שמסר בהודעתו במשטרה, הגם שהדברים בעדות לא נמסרו במלואם. בשל הפער המסוים הקיים בין הודעתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט אני נעתר לבקשת המאשימה ומקבל כראיה את ההודעה שמסר במשטרה. בעדותו בבית המשפט יש חזרה על דברים שמסר במשטרה, והיא משלימה אותם.

31. חשיבות גרסתו של מר חיים היא כפולה: ראשית, העד מסר כי בבוקר האירוע נאשם 1 ונאשם 2 עבדו בפריקת סחורה בחנות שלו. עובדה זו סותרת את טענת נאשם 1 כי בשעה הרלבנטית הוא עדיין לא

הגיע לשוק. עדותו של מר חיים קושרת את נאשם 1 (וכך גם את נאשם 2) ל"חנות של מושיקו" משם מתחיל "סיפור המעשה" המתועד בסרטונים. החשיבות השנייה הטמונה בעדותו של מר חיים היא בכך, שהעד משמש עד זיהוי. מעדותו עולה, כי הוא מכיר היטב את נאשמים 1 ו-2, ובמהלך עדותו בבית המשפט, כמו גם בעת שמסר את הודעתו במשטרה, הוא זיהה את שני הנאשמים כמי שמצולמים בדיסק 1. את נאשם 1, שפניו היו גלויים, הוא זיהה בביטחון רב.

32. במסגרת פרשת התביעה זימנה המאשימה לעדות שני עדי זיהוי נוספים: האחד הוא מר עטיה עבדל חאפז העובד במחלקת התברואה של עיריית ירושלים ומוצב דרך קבע בשוק. בבוקר האירוע עבד העד בסמוך לחנות של מר משה חיים, וניתן לראות אותו מצולם בדיסק 1. העד עבדל חאפז זיהה את נאשם 1 בצורה ברורה למדי כאדם שהמאשימה טוענת ביחס לדיסק 1 שהוצג לו, שהוא נאשם 1.

33. עד הזיהוי השלישי הוא רס"מ אלעזר מבורך, המשמש כמפקד נקודת המשטרה בשוק מחנה יהודה. העד מכיר את אנשי השוק, ובהם את הנאשמים. במהלך עדותו הוצגו בפני העד מספר סרטונים (דיסק 1; דיסק 3 (קמרה 6); דיסק 3 (קמרה 7);), והוא זיהה בהם את נאשם 1 כדמות שהמאשימה טוענת כי היא נאשם 1. לדברי העד, הוא זיהה את נאשם 1 בסרטונים בוודאות.

34. עדותו של רס"מ אלעזר מבורך ביחס לנאשם 1 רלבנטית בהיבט נוסף. לדבריו, לאחר מעצרו של נאשם 1 הוא פגש אותו בבית המעצר ובשיחה שהתקיימה בין השניים אמר לו נאשם 1, שאם הוא ישוחרר עד ליום שישי ואם המתלונן יבטל את תלונתו, הוא יהיה מוכן לפצות את המתלונן. לדברי העד, הוא שאל את נאשם 1 אם יסכים שהעד יהיה נוכח במעמד מתן הפיצוי ונאשם 1 השיב על כך בחיוב. נאשם 1 מכחיש את תוכן השיחה הנטענת. לדבריו, הוא אמר לרס"מ מבורך כי הוא ייתן כסף למתלונן אך לא יגנוב ממנו. בעניין זה אני מקבל את דבריו של העד מבורך, בהן ניתן לראות "ראשית הודיה" מטעמו של נאשם 1.

35. לטענת המאשימה, בעת שנאשמים 1 ו-3 היו עצורים, ועוד בטרם נאשם 2 נעצר (בשל נסיבות שיפורטו בהמשך), ביצעה המשטרה תרגיל חקירה במהלכו נאשמים 1 ו-3 הושארו ביחד במקום בו הותקן מכשיר האזנה. לדברי השוטר האדי ח'שאן, במהלך שהותם של שני הנאשמים ביחד נשמע אחד מהשניים מתקשר בטלפון ואומר לבן שיחו: "הלו אבו עלי אנחנו נעצרים תביא סיגריות מרלבורו אדום, כן נעצרים תביא סיגריות". לטענת המאשימה, "אבו עלי" אליו התקשרו השניים הוא נאשם 2, והסיגריות שהוא התבקש להביא הן הסיגריות שנגנבו במהלך השוד.

36. ב"כ הנאשמים, שהינו דובר השפה הערבית, מסר במהלך המשפט כי הוא האזין לקלטת בה מצויה השיחה הנטענת, ואולם הוא לא שמע את השוטר ח'שאן טוען כי שמע. במצב דברים זה יש קושי לתת משקל לראיה הנטענת. מעבר לכך, אפילו הייתי מקבל את טענת השוטר ח'שאן כי אלה הדברים שנשמעו במהלך השיחה והוקלטו, המשקל המרשיע שניתן היה לתת להם הוא קל מאד, אם בכלל. הדעת נותנת, שיש אנשים נוספים אשר שמותיהם "אבו עלי", וקשה לקבוע שהסיגריות שהנאשמים

ביקשו הן דווקא אלה שנגנבו במהלך השוד.

37. כאמור, נאשם 1 מכחיש כי בשעה הרלבנטית הוא שהה באזור השוק. לדבריו, במוצאי שבת הוא עבד במועדון "הצעצוע" והוא סיים את עבודתו שם בסביבות השעה 05:00. לדבריו, הוא הגיע לביתו בסביבות השעה 06:00-06:30, ולאחר שהתארגן הוא נסע לעבוד בשוק מחנה יהודה, לשם הגיע בסביבות השעה 08:00, היינו לאחר אירוע השוד. כפי שנאמר בראשית הדברים, נאשם 1 מכחיש כי הוא האדם המופיע באיזה מבין הסרטונים שהוצגו על ידי המשטרה.

38. כפי שצוין, פרט לכך שהנאשמים העידו להגנתם, הם לא זימנו לעדות איש על מנת שיתמוך בגרסתם. כך, נאשם 1 לא זימן לעדות את מעסיקיו במועדון "הצעצוע" על מנת שיאמרו מתי, אם בכלל, הנאשם סיים לעבוד במועדון זה; נאשם 1 לא זימן לעדות איש מבני משפחתו על מנת שיאמרו מתי עזב את הבית; הוא לא זימן לעדות את מעסיקו, מר אבו צדקה, על מנת שיאמר מתי הנאשם הגיע לעבודה באותו יום ומה היה "סידור העבודה" שלו באותו בוקר; והוא גם לא זימן לעדות את העובד השלישי שעסק בפריקת סחורה, "אבו סעיד", על מנת שיעיד על קורות אותו בוקר. כל אלה, ביחד עם הראיות שהובאו מטעם המאשימה, מביאים למסקנה שלא ניתן לתת אמון בגרסת הנאשם.

39. יש, אפוא, לסכם ולומר, כי עלה בידי המאשימה להוכיח את שהיא מייחסת לנאשם 1 במידת הוודאות הנדרשת בפלילים; הרשעתו של נאשם זה מתבססת על גרסת מר משה חיים ולפיה הנאשם עבד באותו בוקר בחנות שלו בפריקת סחורה; על עדות שלושה עדים מזהים שזיהו את דמותו של נאשם 1 בסרטונים במידה רבה מאד של בטחון; על "ראשית ההודיה" המצויה בעדותו של רס"מ מבורך בדבר תוכן השיחה שהשניים ניהלו; על עדות המתלונן שמסר כי שני האנשים ששדדו אותו דיברו בשפה הערבית; ועל כך שנאשם 1 לא זימן לעדות עדים שניתן היה לצפות כי יזמן לעדות כדי להוכיח את חפותו הנטענת. לנוכח כל האמור, אני מחליט להרשיע את נאשם 1 בעבירה המיוחסת לו.

נאשם 2

40. הודעתו של העד משה חיים במשטרה ועדותו בבית המשפט רלבנטיים לגבי נאשם 2 באותו אופן בו הם רלבנטיים לגבי נאשם 1. כזכור, מר חיים מסר כי נאשם 2 הגיע בבוקר האירוע לחנות שלו כדי לפרוק סחורה. לדבריו, נאשם 2 הגיע בסביבות השעה 06:45, ובעת שהמתין לשני העובדים הנוספים, הוא אכל ארוחת בוקר. לאחר ששני העובדים הנוספים הגיעו (ובהם נאשם 1), החלו השלושה לעסוק בפריקת סחורה. יש לציין, כי בניגוד לנאשם 1, נאשם 2 אינו שולל את העובדה שבבוקר האירוע הוא עסק בפריקת סחורה בחנות של מר חיים.

41. פרט לכך שהעד משה חיים מסר שנאשם 2 (ונאשם 1) עבד בחנות שלו בבוקר האירוע, העד משמש כעד זיהוי גם ביחס לנאשם 2, אותו הוא מכיר היטב. עם זאת, לנוכח העובדה שהדמות שהמאשימה טוענת כי היא דמותו של נאשם 2 הסתירה את פניה בשני כובעים, זיהויה של דמות זו נעשה ברמה פחותה של בטחון בהשוואה לרמת הזיהוי שנעשתה ביחס לנאשם 1. דומה, כי הזיהוי של נאשם 2 נעשה על ידי העד בהסתמך על מבנה גופו של נאשם 2 - שהינו אדם בעל מבנה גוף מלא - ומכך שהדמות הנטענת יצאה מאזור החנות של העד, בה כזכור עבד נאשם 2 באותו בוקר.

42. גם שני עדי הזיהוי הנוספים אותם זימנה המאשימה לעדות, מר עטיה עבדל חאפז ורס"מ אלעזר מבורך, רלבנטיים לעניינו של נאשם 2. שני העדים מכירים גם את הנאשם הזה, ובעדויותיהם מסרו כי הם מזהים אותו כדמות שהמאשימה טוענת כי היא דמותו של נאשם 2. עם זאת, כיוון שדמות זו הסתירה את פניה בכובעים, רמת הזיהוי של העדים ביחס אליה פחותה מזו של נאשם 1, והזיהוי נעשה בעיקרו על פי מבנה הגוף ולא על פי תווי הפנים. לדברי רס"מ מבורך, ההיכרות שלו עם נאשם 2 פחותה מהיכרותו את נאשם 1.

43. עדותו של העד רס"מ אלעזר מבורך ביחס לנאשם 2 רלבנטית בהיבט נוסף. לדבריו, לאחר אירוע השוד הוא התקשר לנאשם 2 וביקש ממנו להגיע לחקירה. רס"מ מבורך מסר, כי נאשם 2 אמר לו כי הוא יגיע לאחר כשעה, ואולם הוא לא הגיע כלל. נאשם 2 מכחיש את דבריו של העד, ואולם בעניין זה אני מקבל את עדות העד בדבר קיומה של השיחה ותוכנה.

44. מהראיות עולה, כי לאחר אירוע השוד נאשם 2 "נעלם". מאז אותו יום הוא לא הגיע לעבודה בשוק וכאמור, הוא לא התייצב במשטרה למרות שהוזמן. מטעם זה נאשם 2 הוכרז על ידי המשטרה כדרוש לחקירה. ביום 6.6.14, היינו למעלה משבועיים לאחר אירוע השוד ולאחר שכבר הוגש כתב אישום נגד נאשמים 1 ו-3 (1.6.14), נעצר נאשם 2 בביקורת שגרית. בעת שנעצר, היה מצוי ברשותו אישור מחלה המתייחס לימים 19.5.14-23.5.14, אשר הופק ביום 22.5.14.

45. כאמור, נאשם 2 לא שלל את האפשרות שבבוקר אירוע השוד (יום 18.5.14) הוא עבד ב"חנות של מושיקו". עם זאת, הוא הכחיש כל מעורבות בשוד וטען כי הדמות המופיעה בסרטונים אינה דמותו. נאשם 2 מסר כי הסיבה לכך שהוא לא הגיע לשוק מאז היום בו אירע השוד ועד למועד בו נתפס על ידי המשטרה, היא כאבי גב מהם הוא סבל.

46. אני סבור, כי "היעלמותו" של נאשם 2 מהשוק החל מהיום שלאחר אירוע השוד מעידה על תחושת אשמה שהייתה קיימת אצלו ועל רצונו להימלט מחקירת משטרה והעמדה לדין. זאת ועוד, העובדה שנאשם 2 מצא לנכון "להצטייד" בתעודה רפואית והעובדה שהוא החזיק את התעודה עמו למרות שהמועדים אליהם היא מתייחסת חלפו זה מכבר, יכולות להצביע על כך שהנאשם 2 צפה את האפשרות שהוא ייתפס, והוא הכין לעצמו מסמך אשר יסביר את סיבת היעלמותו מהשוק. נאשם 2 טען, כי הוא נזקק לתעודה רפואית כדי להציג אותה בפני מעבידו, אבו צדקה, ואולם הוא לא זימן את מר אבו צדקה

לעדות, והוא לא שכנע כי במקום העבודה בו הוא עבד דורש המעביד תעודה רפואית ואין הוא מסתפק בדברי העובד כי הוא נעדר מהעבודה מטעמי בריאות.

47. כפי שצוין, בשונה מנאשם 1, נאשם 2 לא שלל את האפשרות שהוא עבד ב"חנות של מושיקו" בבוקרו של אותו יום. על רקע דברים אלה ניתן היה לצפות לכך שנאשם 2 יזמן לעדות את העובד השלישי, "אבו סעיד", על מנת שיעיד כי נאשם 2 שהה בחנות במועדים הרלבנטיים ולא עזב אותה. אלא שהנאשם לא יזמן אותו לעדות, דבר הפועל לחובתו.

48. יש, אפוא, לסכם ולומר, כי עלה בידי המאשימה להוכיח את שהיא מייחסת לנאשם 2 במידת הוודאות הנדרשת בפלילים; הרשעתו של נאשם זה מתבססת על גרסת מר משה חיים ולפיה הנאשם עבד באותו בוקר בחנות שלו בפריקת סחורה, ועל דברי הנאשם עצמו שלא שלל עובדה זו. כזכור, "החנות של מושיקו" היא החוליה הראשונה ב"סיפר המעשה" לו טוענת המאשימה, וממנה או מסביבתה יצאו שני האנשים שביצעו את מעשה השוד. יש להבהיר, כי נאשם 2 לא נראה בדיסק 1 כשהוא פורק סחורה. מי שנצפה פורק סחורה הוא נאשם 1 שהעביר את הארגזים לעובד הנוסף (כנראה "אבו סעיד"). בשלב זה נאשם 2 לא נראה בדיסק, וסביר להניח כי הוא היה בתוך החנות. מה שנראה בדיסק הוא, שבסמוך לאחר שנאשם 1 הפסיק את מלאכת פריקת הסחורה והלך לכיוון החנות של המתלונן, יצאה בעקבותיו הדמות הנוספת מהחנות עצמה או מסביבתה הקרובה. מעדות מר חיים ומדברי נאשם 2 עצמו עולה, כי נאשם 2 היה בחנות או בסביבתה במועד בו יצאה הדמות שהלכה בעקבות נאשם 1 ושמה פעמיה לחנותו של המתלונן וביצעה את השוד. נאשם 2 או איש מהעדים האחרים לא הביא הסבר של ממש מי אם לא נאשם 2 היא הדמות אותה רואים בסרטונים;

49. גם בעניינו של נאשם 2 קיימים שלושה עדים מזהים. ואולם, לנוכח העובדה שהדמות הנטענת כי היא דמותו של נאשם 2 הסתירה את פניה בכובעים, הזיהוי שלה נעשה ברמת וודאות נמוכה יותר, והוא הסתמך על מבנה גוף ולא על תווי פנים; ראייה נוספת הפועלת לחובתו של נאשם 2 היא דבר היעלמותו מהשוק ביום שלמחרת האירוע והצטיידותו בתעודה רפואית, כמפורט לעיל. בנוסף, קיימת עדות המתלונן שמסר כי שני האנשים ששדדו אותו דיברו בשפה הערבית; לאלה יש להוסיף את העובדה, שנאשם 2 לא יזמן לעדות עדים שניתן היה לצפות כי יזמן לעדות כדי להוכיח את חפותו הנטענת. לנוכח כל אלה, אני מחליט להרשיע את נאשם 2 בעבירה המיוחסת לו.

נאשם 3

50. ביחס לנאשם 3 אין שאלה של זיהוי. נאשם 3 עובד בשוק מחנה יהודה כפורק סחורה ואוסף קרטונים, והוא מזהה את עצמו בסרטונים. נאשם 3 מאשר כי הוא נכח בסמוך לחנות של המתלונן במועדים הרלבנטיים, ואולם הוא מכחיש כל קשר לאירוע השוד. לדבריו, בסמוך לאחר השוד הוא סייע למתלונן בכך שהגיש לו מים. השאלה העיקרית הנשאלת בעניינו של נאשם זה היא, האם ניתן ללמוד מהסרטונים

כי נאשם 3 היה מעורב בביצוע השוד.

51. המאשימה טוענת, כי ניתן ללמוד מהסרטונים כי נאשם 3 שהה בסמוך לחנות של המתלון במועדים הרלבנטיים; כי בסמוך לאחר הגעת המתלון לחנות שלו פנה נאשם 3 לכיוון רחוב השקד וסימן לנאשמים 1 ו-2 "בואו"; וכי לאחר מכן נאשם 3 הכווין את משאית הברזר לאחור ופתח את דלת ארגז הקירור שלה על מנת ליצור "מתחם סגור" שיאפשר לנאשמים 1 ו-2 לבצע את השוד באין מפריע.

52. לטענת המאשימה, לחובתו של נאשם 3 קיימות ראיות מפלילות נוספות: הראיה האחת היא, עדותו של רס"מ מבורך על אודות שיחה שהתקיימה בינו לבין נאשם 3 לאחר שהאחרון נעצר. לדברי רס"מ מבורך, הוא שאל את נאשם 3 מי ביקש ממנו לתצפת, ונאשם 3 אמר לו בתשובה, שגם אם הוא יצטרך לשבת במאסר שנתיים, הוא לא ילשין. המאשימה רואה בכך "ראשית הודיה". ראיה נוספת לה טוענת המאשימה היא, קיומן של שיחות טלפון בין נאשם 2 לבין נאשם 3 בבוקר האירוע, לאחר ביצוע השוד.

53. אכן, חומר הראיות הקיים כלפי נאשם 3 מחשיד ביותר. במיוחד מחשידה העובדה שנאשם 3 נראה מסמן בתנועת יד כמי שאומר "בואו", מבלי שהנאשם 3 נתן לתנועת יד זו הסבר משכנע. העובדה שנאשם 1 הפסיק את מלאכת פריקת הסחורה והחל ללכת לכיוון חנותו של המתלון, ולאחריו נאשם 2, בסמוך לאחר אותה תנועת יד, תומכת בצורה משמעותית בעמדתה של המאשימה.

54. ואולם, בסופו של יום נותר בליבו של בית המשפט ספק קל בשאלת אשמתו של נאשם 3. ספק קל, ואולם עדיין ספק ממנו רשאי הנאשם ליהנות. ציינתי כי הראיה המחשידה ביותר הקיימת נגד נאשם זה היא אותה תנועת יד המסמנת "בואו". ואולם בעניין זה יש להבהיר, שלא קיים סרטון אחד בו ניתן לראות בו זמנית את נאשם 3 מסמן בידו, ואת נאשם 1 ולאחריו נאשם 2 נענים לקריאתו. המאשימה מבקשת ללמוד את הדבר משילוב של מספר סרטונים. אלא, שבהעדר סרטון אחד בו ניתן לראות בו זמנית את האינטראקציה הנטענת בין נאשם 3 לבין שני הנאשמים האחרים, התמונה המתקבלת אינה מלאה ומושלמת כנדרש.

55. אפשר שביטוי לכך ניתן למצוא בעובדה שאותה תנועת יד נטענת לא נזכרת בכתב האישום. כפי שעמדתי על כך בפתח הדברים, המאשימה טענה בכתב האישום כי "הנאשם 1 והנאשם 2 הבחינו במתלון צועד ברחוב השקד, ולאחר מספר דקות הלכו בעקבותיו". מצפייה בדיסק 1 עולה, כי המתלון חלף על פני "החנות של מושיקו", בסמוך למקום בו עסק נאשם 1 בפריקת סחורה, מבלי שהדבר עורר תגובה כלשהי אצל נאשמים 1 ו-2. מכאן, שגרסת כתב האישום בנקודה זו לא הוכחה.

54. במהלך שמיעת הראיות ובסיכומים נטען על ידי המאשימה, כי לאחר שנאשם 3 הבחין בכך שהמתלון הגיע לחנות שלו, הוא הוא הלך לפתח הרחוב בו עבדו נאשמים 1 ו-2 וסימן להם בתנועת יד האומרת: "בואו". אין לכחד כי גרסה זו מתקבלת מאד על הדעת, ואולם כאמור, בסופו של יום, גם בשילוב

הראיות המפלילות הנוספות להן טוענת המאשימה, נותר בליבו של בית המשפט ספק קל, ממנו זכאי הנאשם ליהנות. מטעם זה, החלטתי לזכות אותו מהעבירה המיוחסת לו.

סוף דבר

56. מהטעמים אותם פירטתי החלטתי לזכות את נאשם 3 מחמת הספק, ולהרשיע את נאשמים 1 ו-2 בעבירה המיוחסת להם.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ו, 15 יוני 2016, במעמד הצדדים.